

Proiectul Hogarth Shakespeare
apare în cadrul colecției **Raftul Denisei**
coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Traducerea acestui volum a beneficiat de sprijinul acordat
de British Council România.

TRACY
CHEVALIER
BĂIATUL
CEL NOU

OTHELLO
DE WILLIAM SHAKESPEARE
REIMAGINAT

Traducere din engleză și note de
VALI FLORESCU

HUMANITAS
fiction

Redactor: Gabriela Trăsculescu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Radu Dobreci, Carmen Petrescu

Lucrare executată la Tipo Lidana – Suceava

TRACY CHEVALIER
NEW BOY. OTHELLO RETOLD
Copyright © Tracy Chevalier, 2017
First published by Hogarth in 2017.
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2018, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHEVALIER, TRACY
Băiatul cel nou: Othello de William Shakespeare reimaginat /
Tracy Chevalier; trad. din engleză și note de Vali Florescu. –
București: Humanitas Fiction, 2018
ISBN 978-606-779-371-0
I. Florescu, Vali (trad.; note)
821.111

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021 311 23 30

PARTEA I ÎNAINTE DE ȘCOALĂ

Shake de înghețată, cu cireșă-n vârf,
Spune-mi cum îl cheamă pe iubitul tău!

Dee a fost prima care l-a remarcat. Acest lucru a făcut-o să se bucure și să savureze momentul. Se simțea specială pentru că putea să îl țină câteva clipe doar pentru sine, înainte ca lumea din jurul lor să aibă un șoc și ea să nu-și mai revină până la sfârșitul zilei.

Până să înceapă cursurile, curtea școlii era plină de copii. Mulți dintre ei sosiseră mai devreme, așa că se apucaseră să joace jacks¹, kickball² și șotron, pe care urmau să le abandoneze odată ce suna clopoțelul. Dee nu se număra printre primii-veniți, căci mama ei o întorsese din drum, punând-o să se îmbrace cu ceva mai comod și invocând faptul că Dee se pătase cu ou pe bluză, deși ea nu vedea nici urmă de gălbenuș. Mânată de gândul că avea să întârzie, parcursese în

1. Joc ce folosește un set de piese mici de metal cu șase colțuri și o mingiuță, pentru a aduna piesele în diverse combinații.

2. Joc de copii cu reguli asemănătoare celor din baseball, însă jucat cu o minge mare care e lovită cu piciorul către *home base*, în loc să fie lovită cu bâta.

fuga o mare parte din drumul spre școală, în timp ce codițele împletite o biciuiau pe spate, până când valul de elevi care se îndreptau în aceeași direcție a liniștit-o. Ajunsesse la terenul de joacă exact cu un minut înainte să sune prima oară clopoțelul.

N-avusese timp să i se alăture celei mai bune prietene a ei, Mimi, care sărea coarda cu celelalte fete, așa că se îndreptase spre intrarea în școală cu acces din curte, unde domnul Brabant stătea cu ceilalți profesori, așteptând ca elevii să se alinieze. Profesorul ei, care avea o tunsoare scurtă și ușor piezișă, ce-i făcea capul să arate pătrășos, se ținea foarte drept. Cineva îi spusese lui Dee că luptase în Vietnam. Dee nu era cea mai bună elevă din clasă – acest premiu era adjudecat de Patty cea fițoasă –, dar se bucura să-i facă pe plac domnului Brabant ori de câte ori putea, suficient ca el s-o remarce, însă nu într-atât încât să poată fi numită preferata profesorului.

Acum își luase locul în fruntea cozii și privea în jur, cu ochii la fetele care încă mai săreau coarda. Și atunci l-a observat, o prezență nemișcată lângă carusel. Patru băieți se dădeau în el – Ian, Rod și doi băieți dintr-a patra. Se învârteau cu asemenea viteză, încât Dee era sigură că unul dintre profesori avea să-i oprească. Odată, un băiat fusese azvârlit din carusel și-și rupsese o mână. Elevii de a patra păreau speriați, însă nu puteau controla caruselul, fiindcă Ian lovea expert pământul cu piciorul ca să mărească viteza.

Băiatul care stătea lângă mecanismul ce se mișca frenetic nu era îmbrăcat precum ceilalți băieți, în jeanși, tricou și adidași. Purta pantaloni gri evazați, o cămașă

albă cu mânecă scurtă și pantofi negri, similare cu una din uniformele impuse elevilor de la școlile private. Însă pielea lui era cea care ieșea în evidență, iar culoarea ei îi amintea lui Dee de urșii pe care-i văzuse la grădina zoologică în urmă cu câteva luni, într-o excursie cu școala. Deși li se spunea urși negri, blana lor era de fapt brun închis, cu o nuanță roșiatică la vârful. În cea mai mare parte a timpului dormeau sau amușinau lăturile pe care îngrijitorul le trântise în cușca lor. Abia când Rod aruncase un băț spre animale ca s-o impresioneze pe Dee unul dintre urși avusese o reacție, dezvelindu-și dinții galbeni și mormăind, ceea ce îi făcuse pe copii să țipe și să râdă. Însă Dee nu li se alăturase; se încruntase la Rod și-i întorsese spatele.

Băiatul cel nou nu se uita la carusel, ci examina atent clădirea în formă de L. Era o școală elementară tipică, de suburbie, construită cu opt ani în urmă, și arăta ca două cutii de pantofi din cărămidă roșie, lipite fără pic de imaginație. Când Dee începuse grădinița, locul încă mai avea miros de clădire nouă. Însă acum era ca o rochie pe care o purtase de multe ori, ruptă și pătată, cu semne acolo unde i se dăduse drumul la tiv. Știa pe dinafară fiecare sală de clasă, fiecare scară, fiecare balustradă, fiecare cabină de toaletă. Știa de asemenea fiecare centimetru al terenului de joacă, la fel de bine cum știa și terenul celor mici, aflat în partea opusă a clădirii. Dee căzuse din leagăne, își sfâșiasse dresurile pe tobogan, încremenise în vârful scărilor de cățărat, când i se făcuse prea frică să mai coboare. La un moment dat, decretase că jumătate din curtea școlii

era Orașul Fetelor și, drept urmare, împreună cu Mimi, cu Blanca și cu Jennifer, îi gonise pe toți băieții care îndrăzniseră să traverseze linia de demarcație. Se ascunsese alături de celelalte fete în colțul din apropierea intrării în sala de sport, unde profesorii de serviciu n-aveau cum să-i vadă, așa că puteau să încerce diverse rujuri, să citească benzi desenate și să se joace de-a „Învârte sticla“. Își trăise viața pe terenul de joacă, râsese și plânsese, se îndrăgostise, se împrietenise și-și făcuse dușmani. Asta era lumea ei, atât de familiară, încât i se părea o prelungire a propriei ființe. Peste o lună avea s-o părăsească pentru a începe clasa a șaptea.

În momentul acela însă cineva nou și diferit intrase pe teritoriul ei, ceea ce o făcu să privească întregul spațiu cu alți ochi, să i se pară brusc sărăcăcios și să se simtă, în chip neașteptat, o străină. La fel ca el.

Băiatul o luase la pas acum. Nu ca un urs, cu un mers greoi, de matahală. Mai degrabă ca un lup sau – Dee a încercat să se gândească la animale cu blana închisă la culoare – ca o panteră; în orice caz o felină situată pe o scară superioară pisicilor de casă. Indiferent la ce se gândea – probabil la faptul că era băiatul nou-venit pe un teren de joacă plin de străini cu altă culoare a pielii decât a lui –, el se îndrepta spre intrarea în școală unde așteptau profesorii, afișând acea încredere inconștientă a cuiva care își cunoaște corpul. Dee a simțit cum i se strânge sufletul. A tras aer în piept.

— Măi, măi, a zis domnul Brabant. Mi se pare că aud surle și trâmbițe.

Domnișoara Lode, cealaltă profesoară de clasa a șasea, aflată lângă el, a chicotit.

— De unde-a zis doamna Duke că e?

— Din Guineea, cred. Sau Nigeria? Oricum, din Africa de undeva.

— E-al tău, nu-i așa? Mai bine la tine decât la mine.

Domnișoara Lode și-a netezit fusta și și-a atins cerceii, poate ca să se asigure că sunt la locul lor. Era un tic nervos pe care-l avea des. Era mereu îngrijită, cu excepția părului blond, scurt și tăiat drept, care îi stătea cam înfoiat. Astăzi purta o fustă verde limetă, o bluză galbenă și cercei verzi cu clipsuri în formă de disc. Avea pantofi tot verzi, cu tocuri joase, pătrate. Lui Dee și prietenelor ei le plăcea să comenteze cum e îmbrăcată domnișoara Lode. Era o profesoară tânără, dar hainele ei nu semănau deloc cu tricourile alb cu roz ale elevelor ei și cu jeanșii foarte evazați, cu flori brodate la tiv.

Domnul Brabant a ridicat din umeri.

— Nu văd să existe vreo problemă.

— Nu, sigur că nu.

Domnișoara Lode a rămas cu ochii ei mari și albaștri fixați asupra colegului său, de parcă nu voia să scape cumva vreo fărâmbă de înțelepciune care ar fi putut-o ajuta să devină o profesoară mai bună.

— Crezi c-ar trebui, cum să zic... să le *spunem* elevilor ceva despre el? Despre... nu știu... faptul că e *altfel*? Ca să-i încurajăm să-l facă să se simtă bine-venit?

Domnul Brabant a pufnit agasat.

— Diane, nu te mai sclifosi așa! N-are nevoie de tratament special doar fiindcă e negr... nou-venit.

— Nu, dar... Nu. Sigur că nu.

Ochii domnișoarei Lode s-au umplut de lacrimi. Mimi îi spusese lui Dee că, o dată sau de două ori, profesoara ei plânsese efectiv în clasă. Elevii o porecliseră Lody Plângăcioasa.

Privirea domnului Brabant s-a oprit asupra lui Dee, care aștepta în fața lui, și profesorul și-a dres glasul.

— Dee, du-te și cheamă-le pe celelalte fete! Și a arătat spre grupul care sărea coarda. Spune-le că le iau corzile dacă mai intră după ce sună clopoțelul prima oară.

Era unul dintre pușinii profesori bărbați din școală, iar lucrul acesta, deși n-ar fi trebuit să conteze, îl făcea să pară în ochii lui Dee genul de profesor căruia îți doreai mereu să-i dai ascultare și pe care voiai să-l impresionezi dacă puteai – sentiment manifestat și față de tatăl ei, atunci când acesta venea de la slujbă și ea încerca să-l impresioneze plăcut.

S-a grăbit către fetele care săreau coarda; acestea foloseau două corzi groase, ce scoteau un plesnet satisfăcător pe ciment, și scandau vesele când se întorceau în direcția opusă. A șovăit o clipă, fiindcă venise rândul Blancăi. Era de departe cea mai bună săritoare la coardă din școală și sărea cu atâta agilitate în timp ce se apropiau corzile de ea, încât o putea ține așa minute în șir, fără să se împiedice. Celelalte fete preferau să scandeze cuvinte care s-o oblige pe Blanca să cheme pe altcineva înăuntrul corzilor sau să sară în afara lor. Blanca, evident, prefera să rămână între corzi, așa că în dimineața asta reușise să le facă să scandeze:

Shake de înghețată, cu cireșă-n vârf,
Spune-mi cum îl cheamă pe iubitul tău!
Cu A, B, C, D...

Dacă cea care sărea nu era prinsă între corzi la nici una dintre litere, fetele continuau să numere până la douăzeci, apoi treceau la culorile preferate. Blanca ajunsese la culori acum, iar buclele ei lungi și negre îi săltau și picioarele i se mișcau agile, deși purta sandale cu platformă. Dee n-ar fi putut niciodată să sară încălțată așa; prefera tenișii ei albi Converse, pe care îi păstra cât putea de curați.

S-a dus la Mimi, care tocmai întorcea corzile.

— *E a doua oară* când zicem culorile, a murmurat prietena ei. Mare figurantă mai e!

— Domnul B a zis că vă ia corzile dacă nu vă opriți acum, a înștiințat-o Dee.

— Bine.

Mimi și-a lăsat mâinile să cadă și corzile au devenit flasce, în timp ce persoana din capătul opus a continuat să le țină câteva clipe. Picioarele Blancăi au rămas prinse între corzi.

— De ce te-ai oprit? a întrebat supărată. Puteam să mă împiedic! Și, în plus, trebuia să mă întorc la alfabet, ca să mă pot opri la C!

Dee și Mimi și-au dat ochii peste cap, începând să strângă corzile. Blanca era înnebunită după Casper, cel mai simpatizat băiat din clasa a șasea. La drept vorbind, și el părea înnebunit după ea, deși se certau și se împăcau întruna.